

SENDERISME (Continuació)

finals del trajecte ja no vaig pujar per mi mateixa cap costera; Ricardo ho feia pels dos.

L'últim quilòmetre va ser pitjor que el "camino de espinas". Els meus peus estaven acribillats per les llagues; i el

vent, que no es va voler perdre la "entrada triunfal", va posar tal sentit als meus cabells que, combinats amb la foscor de la meua pell i al desgarnament del meu cos cansat, va donar a l'entrada més emoció de l'es-

perada. Diuen que hi ha que donar la vida per allò que un estima, jo aquell 11 d'abril vaig donar l'ungla del dit gros del peu dret. Fa ara tres mesos i encara la tinc a meitat de creixement. No em fa pena

quan la veig, més bé alegria. Ella em recorda que en aquest món, encara que les coses costen, tot és possible si es vol.

Una albardusca

[Gentilici popular adoptat pels habitants d'un poble estret però llarg: ATZENETA]. 30-7-94

TRETS

CONTINUEM AQUESTA SECCIÓ ON BIMESTRALMENT APAREIXEN PERSONATGES, GENT DEL POBLE, QUE LA NOSTRA CÀMERA FOTOGRÀFICA RECERCA PELS CARRERS.

BAIX DEL PORXE